

ПЪРВА ГЛАВА

Посред нощ ме събуди нещо, което отекна гръмовно в размътеното ми съзнание – звучеше така, сякаш някой тътрюзеше десетина железни кофи за боклук по каменно стълбище. След кратко некоординирано опипване в тъмнината положих ръка върху източника на адския шум: две медни камбанки, увенчаващи тлъст будилник. Последва яростна борба без ограничителни правила, наподобяваща тази на Яков с ангела, преди да успея да натикам отвратителното приспособление под матрака с пълнеж от конски косми.

Едва тогава аз, задъханият и потен Бъртрам Устър, погледнах своя ръчен часовник и установих, че наистина е шест сутринта – определеният час, в който трябваше да отхвърля оковите на съня и да стана, за да се заема със своите нови задължения.

На думи е лесно, обаче действителността бе твърде обезсърчителна. При надигането дори само в полуседнало положение остри болки пронизаха кръста ми. Който и да бе проектирал и изработил приютявалия ме през последните

седем часа креват, очевидно е бил на мнение, че този ласкав природен възродител, както бях чувал Джийвс да го нарича, е в състояние да те зареди с енергия за не повече от петминутка. Необходимо бе подsigуряващо захващане за желязната рамка, преди да успее да прекоси голия под и да облека халата си. Вероятно някой наблюдател с остър слух би доловил няколко изпъшквания, докато аз, стиснал тоалетна чантичка, съдържаша сьонгер, тръгнах по коридора към банята за прислугата.

Изглежда, за щастие бях пръв поред за сутрешния тоалет. От бойлера над ваната църцореше вряла струйка, но месинговите кранчета за „Т“ и „С“ вода на умивалника биха могли да бъдат наречени „С“ и „Още по-С“ от любов към истината. Докато боравех с бръснача и изгърквах с гъбата потрудностъпните участъци, от огледалото ме гледаше един измъчен Бъртрам. Подсуших се с някаква материя, която много повече наподобяваше широка лента продължително употребяван гласпапир, отколкото кърпа.

Странно е колко бързо свиква човек с някои неща в живота. В частното училище, а след това и в Итън, ни заставяха, под страх от шест изкусни удара с пръчка, да си отваряме очите на четири за чантичките с тоалетните принадлежности и да знаем във всеки момент къде могат да бъдат намерени чорапите (сиви, шест чифта) и наполеонките (тъмносини, два чифта). Обаче в Оксфорд всеотдайната подкрепа на моя прислужник Тъкър, а впоследствие няколкогодишният надзор от страна на Джийвс, ме бяха направили почти напълно безпомощен в това отношение. Обличането на униформата на личен прислужник на виден джентълмен бе, меко казано, истинско изпитание за мен. Въпреки че навън утринният хор чуруликаше като луд, в задната стая бе доста тъмно, а вкарването на копчетата в яката изисква много светлина и голяма доза самоувереност. Накрая, след няколко опита, съпровождани от доста цветисти изрази, ризата, копчетата

и вратовръзката донякъде успяха да се съединят, след което обличането на връхните дрехи бе лесна работа. Спирайки само за да потъркам обувките си в задната част на крачолите на панталона, аз излязох предпазливо на площадката пред стаята и слязох по стълбите, от които силно лъхаше на липа.

Към кухнята водеше дълъг коридор. Побутнах двойната врата и влязох в царството на готвача с някакво много далечно подобие на гъвкаво-пружинираща походка, доколкото беше по силите ми. За мое голямо облекчение, там нямаше и следа от човешко присъствие. Открих ключа за осветлението и се захванах за работа. За нула време напълних чайника с вода и го сложих на печката. Кризата настъпи, когато се опитах да намеря порцеланова съдинка за запарване, чай, мляко и така нататък. Дотогава никога не бях се замислял колко компоненти са нужни за приготвянето на сутрешния чай. Отворих един многообещаващ на външен вид бюфет и пред очите ми лъснаха всевъзможни тенджери от различен калибър, най-вероятно за готвене на риба. Интуицията ме подтикна към едно дълбоко чекмедже под витрината, но там намерих само няколко покривки за маса.

Отидох в килера, където съзрях бутилка мляко, запушена с импровизирана тапа от хартия. Подуших набързо млякото и установих, че отдавна е минало покрай прясното, и тъкмо бях започнал да мисля, че не съм създаден за такъв живот, когато чух стъпки отвън.

Опасявайки се, че готвачката, госпожа Паджет, няма да реагира особено любезно на присъствието на неканен гост, аз тръгнах към вратата, все едно отивам в трапезарията, но за моя изненада в килера влезе домакинката госпожа Тилман.

– Господин Уилбърфорс! Божичко, значи вие сте ранното пиле!

– Аха, точно така! Трябва да хващам много червейчета, нали разбирате. Тъкмо се оглеждах за чая.

– Ще носите чай на лорд Еtringам? Не е ли още раничко?

– В седем часа, както пожела той.

– Мисля, че даже седем и половина ще бъде рано. ’Що не се заемете с почистването на обувките и да ме оставите аз да приготвя чая след малко. Божичко, сложили сте вода колкото за цял полк.

– Чудех се защо не кипва.

– Слезте долу в килера за провизии. Втората врата вляво. Ще намерите вакса за обувки в бюфета. Снощи нали занесохте долу обувките на лорд Еtringгам?

– Точно така. Два чифта от тези пушини.

– Ако следващия път ме няма, чаят е ето там. – Тя посочи към един отдалечен рафт.

– Разбрано!

Оставих приготвянето на чая в ръцете на тази чудесна жена и слязох долу, за да почистя и лъсна въпросните чифт кафяви и чифт черни обувки, четирийсет и втори номер, които бях взел снощи. От опит знам, че в килера за провизии освен тирбушони, зелени кухненски престилки, свещи и прочие бакалски стоки, често се намира и по някоя и друга бутилка вътрешно загряващо питие, но още бе твърде рано сутринта, дори и за здрав организъм като моя. Самата мисъл обаче ме освежи донякъде. Не бих казал, че докато работеше, на Устър му бе много до песен, но се залових за почистването и лъскането на обувките с известен ентузиазъм.

Когато се върнах в кухнята, видях, че госпожа Тилман е подготвила поднос с всички провизии, включително курабия и почистена от семките ябълка, в случай че лордът не желае да чака закуската долу.

– Божичко, я се вижте, господин Уилбърфорс! Не си сложихте престилка, нали? Имате вакса по ризата. Ето тук. Чакайте малко.

Тя изгърка с кърпа по-голямата част от черното петно върху засегащото място и след като сакото ми бе отново закопчано, реши, че съм готов за действие.

Обърнах се към очакващия ме поднос и се опитах да го повдигна и наглася в хоризонтално положение.

– Ах, горкичкият, колко сте непохватен. Няма защо да се притеснявате. Хайде сега, оттук.

С тези думи домакинката ми посочи коридора, водещ към тапицираната със зелено сукно врата на хола, която при влизане на заден ход трябваше да отварям посредством недостолепно побутване с продължението на гърба си.

Нещата върху подноса почти не се клатушкаха, докато прекосяха паркета и килима. Стигнах до дъбовата стълба и започнах да се изкачвам. Следваше квадратна площадка и по-нататък късо стълбище до първия етаж. Целта ми бе последната врата вдясно, ъглова стая с двоен изглед: към розовата градина и към резервата за елени. Известна част от съдържанието на чайничето все още беше в него, когато оставих подноса на пода и почуках.

– Влез – каза един познат глас.

Завъртях дръжката, вдигнах още веднъж подноса и влязох в бърлогата на лорда. Вече бях виждал вътрешната обстановка на няколко крайградски вили, но трябва да кажа, че лорд Еtringам наистина се бе уредил много добре. Заварих го седнал в леглото по виненочервен халат с лек индийски мотив – в който разпознах един от моите халати – да чете книга, чието заглавие, ако помня правилно, беше „Критика на чистия разум“ от Имануел Кант.

– Чаят ви, лорд Еtringам – обявих аз.

– Благодаря. Ще бъдете ли така добър да го оставите до леглото – отвърна Джийвс, защото това бе той, а не някой чистокръвен аристократ, излегнат върху колосаните чаршафи наред махагоновото легло с балдахин.

– Добре ли спяхте? – с немалка доза сарказъм запитах аз.

– Отлично, благодаря ви, сър.

Но почакайте малко. Виждам, че отново се издъних: изстрелях се като електрически заек на уимбълдънската pista за надбягвания на кучета, докато зрителите имат съвсем мъглява представа какво става. Стой, не бързай, Устър, казват те: няма награда за първия. Какви са тези рокади на прислужници и господари и защо са тези разменени, фалшиви имена? Да не би да сме на бал с маски? Ако обичаш, изясни картинката, колкото и мрачна да е тя...

Добре. Нека да подреда фактите, с които разполагам.

През май, тоест около четири седмици преди началото на тези кухненски тегоби, бях отишъл на пролетна почивка в Южна Франция. Знаете как е. Струваше ми се, че е изминала цяла вечност от десетте януарски дни, които бях прекарал в Гранд хотел де Бен високо в Алпите, а животът в старата метрополия бе започнал леко да ми доскучава. Така че инструктирах Джийвс да запази две стаи в някой скромнен хотел или пансион на крайбрежната улица „Английска алея“ и една петъчна вечер отпътувахме от Париж със Синия влак.

Предвиждах спартански режим с разходки из околните хълмове, плуване, ако морето е достатъчно топло, хубави книги, усилен консумация на минерална вода „Виши“ и ранно лягане вечер. Така и беше в продължение на няколко дни, докато една ранна лятна вечер погрешното тълкуване от моя страна на етикецията при боравене с двукрилата летяща врата не ме тласна към това да съборя на мраморния под на фойето млада гостенка на хотела. След като ѝ помогнах да събере разпръснатите по пода вещи, осъзнах, че гледам в очите може би най-красивото момиче, което някога съм виждал. И естествено, докато продължавах с извиненията, сметнах, че трябва да проявя елементарна любезност и да я поканя в бар „Кроазет“ за нещо възстановяващо от натъртванията.

Злощастната девойка се казваше Джорджана Медоус. Тя работеше в лондонско издателство и бе дошла за няколко

дни на юг да се труди върху последния ръкопис на един от техните прословути автори на бестселъри. Аз нямах никаква представа в какво би могла да се състои тази работа, но се държах на положение с няколко вмъкнати навреме и добре премерени „нима“ и „не може да бъде“.

– Често ли ви се случва да редактирате ръкописи тук, на Лазурния бряг? – попитах аз.

Тя се засмя и смехът ѝ прозвуча като игриво поточе, ро-молящо по струните на идеално настроена арфа.

– Не, съвсем не. Обикновено седя в ъгъла на една малка канцелария на Бедфорд Скуеър и работя на изкуствено осветление. Но шефът ми е много разбран човек и сметна, че пребиваването тук ще ми се отрази добре и ще способства за прочистването на съзнанието ми или нещо подобно.

Ние, Устърови, схващаме бързо и от нейното кратко пояснение аз си направих две умозаклучения, а именно: първо, че тази Джорджана Медоус има да решава някаква дилема от личен характер, и второ, че нейният началник цени много високо работата ѝ. Но ми се стори неуместно да проявявам любопитство – не и при първия диалог с момиче, което току-що бях тръшнал най-брутално на мраморния под – и затова насочих разговора към вечерята.

И така, два часа по-късно, изкъпани и преоблечени, се озовахме в един крайморски ресторант на десет минути от „Кроазет“, насаме, с купчина раковидни между нас. След две нощи на минерална вода „Виши“ реших, че ще бъде напълно правилно да продължа възстановителната тема на вечерта с коктейл, последван от бутилка с нещо бяло и изстудено.

На запознатите с моите *творчески постижения*, както бях чувал да се изразява Джийвс, вероятно им е известно, че с течение на времето аз бях имал късмета да се сближа с някои превъзходни екземпляри от противоположния пол – и броят на годежите ми е по-голям, отколкото би било разумно.

За един джентълмен е недопустимо парадирането с имена на дами, но при положение че фактите са публично достояние, по мое мнение разгласяването вече е било направено и следователно вероятно ще ми бъде позволено да спомена Кора „Корки“ Пърбрайт и Зенобия „Ноби“ Хопуд като силни претендентки за титлата най-привлекателна кандидатка в кръгзора на Устър. Трябва да спомена също Полин Стоукър, чиято красота ме бе подлудила до такава степен, че в Дъбовата зала на нюйоркския хотел „Плаза“ бях паднал на коляно, преди да разбере какво се случва. Дори Маделин Басет съвсем не беше зле, що се отнася до външния вид, въпреки че броят на нейните почитатели бележеше тенденцията главоломно да намалява, щом тя си отвореше устата.

Заявявам честно и напълно отговорно, че Джорджана Медоус започваше там, където гореспоменатите образци от женски пол свършваха. И напълно основателно човек можеше да се запита дали изобщо би трябвало да ѝ бъде разрешавано да излиза от къщи – такава опасност представляваше тя за мъжкото население във и извън пределите на Великобритания. Джорджана Медоус беше висока, стройна, с тъмна, леко вълниста коса, очи, дълбоки като Бермудския триъгълник, и бледа кожа, въпреки че играта на мисли и усмивки от време на време извикваше лека руменина на лицето ѝ. Горкият стар келнер разля чаша и половина вино върху покривката на масата и съзрях край вратата за кухнята група мъже от персонала на ресторанта, които си шепнеха нещо, прикривайки устата си с ръце. Изглежда, самото момиче въобще не забелязваше опустошението, което причиняваше сред мъжете наоколо.

Задачата ми бе да продължавам да забавлявам това видение и аз мъжествено напънах сили, дори когато стана ясно, че очевидно не съм ѝ от категорията – можеше ли да има сравнение между някоя дръглива кранта и чистокръвен

жребец? Но колкото и да бе странно, макар през повечето време да недоумявах за какво говори тя, като че ли за мен това нямаше значение. Може би същото нещо имат предвид хората с определението „лек стил“, но накратко казано, когато ни сервираха кафето, ние вече бяхме много добри приятели и бяхме направили уговорката да обядваме заедно на другия ден в градината на хотела, където тя щеше да може да се откъсне за час-два от редакторските си задължения. И съответно, двайсет минути по-късно Бъртрам в силно приповдигнато настроение се разхождаше по морския бряг, запаше осеяното с многобройни звезди небе и слушаше крякането на дървесните жаби сред боровете.

След като запознах с положението Джийвс, той взе кола под наем, въдица, рибарска мрежа и въже, обяд за пикник, приготвен от хотела, и със сигурност един-два освежителни тома с трудовете на Кант и изчезна през следващите няколко дни. Благородната му постъпка в известен смисъл остави брега чист за младия му господар и аз не изпитвах никакво желание да се отдалечавам много от района на нашия хотел. Градът беше почти безлюден. Изглежда, французите проявяваха слаб интерес към плажа, морските бани или тениса – или към каквото и да било друго, освен към приготвянето на всевъзможни изискани блюда, като започваха със силно кафе и пресен кроасан към девет сутринта, и продължаваха до около десет вечерта, предоставяйки само минимален отдих на тялото в междинните часове.

Щом Джийвс се върна от риболов, аз и Джорджана излязохме с колата. На втората вечер тя ме придума да ѝ позволя да шофира.

– Хайде, никак няма да ми е трудно. Моля те, Бърти! Карала съм стотици коли преди.

Да кажа, че тя шофираше по френски маниер, наистина би било незаслужена обида за тази прекрасна нация. Мину-

вачите скачаха встрани като леминги през вълнолома, автомобилите панически се забиваха в прахоляка, камионите за доставка надухаха клаксони. Но във всичките им отбягващи маневри прозираше донякъде уважение. Те разпознаваха свой човек. Петнайсетминутното пътуване бе взето за половината време, но единствената жертва, която дадохме, бе лека драскотина по вратата от моята страна, получена на влизане в паркинга на ресторанта.

Независимо че беше много елегантна, Джорджана проявяваше жив интерес към всичко, свързано с трапезата.

– Защо не си разделим по няколко лангустини, Бърти? – често предлагаше тя, след като бяхме излапали основното ястие.

Дните и вечерите минаваха някак бързо, неусетно и втрецът ни облъхваше, докато се връщаме с откритата кола. Сега вече Устър твърдо седеше зад волана, а при най-висока скорост смехът на Джорджана се извисяваше над мелодичното бръмчене на шестте цилиндъра.

Вечерта преди отпътуването ѝ тя сподели с мен какъв ѝ е проблемът. Баща ѝ бил известен хирург, работел в Лондон, но живеели във Вейл оф Ившам, където Джорджана прекарала слънчево детство, през повечето време възседнала пони или кон. Когато била на четиринайсет години, една германска подводница потопила пътническия кораб „Лузитания“ и я направила сираче, и въпреки че ѝ било завещано значително състояние, то било поставено под попечителство, докато тя навърши трийсет – до което ѝ оставаха още няколко години. Нейният чичо настойник, който приел сирачето и комуто впоследствие тя се чувствала безкрайно задължена, в момента бил толкова закъсал за пари, че смятал да продаде фамилната си къща, заедно с обширен поземлен участък. Дъщеря му се влюбила в някакъв красив, но несъстоятелен младеж, така че проблемът можел да бъде разрешен единстве-

но ако Джорджана се омъжи за човек с готови пари – и такъв кандидат бил намерен.

И само поради вродената ѝ тактичност, тя разказваше тази история без да споменава имената на действащите лица в драмата.

– Бърти, проблемът е там, че не го обичам – поясни тя, загребвайки с лъжичката последното парченце от сладкиша с ягоди.

Тя ме гледаше право в очите, докато говореше, и затова ми бе много трудно да ѝ кажа нещо смислено.

– Разбира се, че не го обичаш – отвърнах аз.

– Но съм безкрайно задължена на чичо ми. И ще изглежда толкова неблагодарно, толкова... грубо да не помогна, когато знам, че къщата означава всичко за него. А пък и колко брачни двойки на този свят продължават да се обичат цял живот? Защо да не започна по-скромно?

Последва тъжно мълчание, докато аз гледах в тези бездънни очи, сега блестящи от влага.

Аз се прокашлях и се стегнах.

– Смяташ ли, че ще можеш да заобичаш този човек? – попитах аз.

– Така си мисля – отвърна тя, но с въздишка, която сякаш тръгваше от петите ѝ и допълзяваше чак догоре.

Поех още по-дълбоко дъх.

– И аз също загубих родителите си, когато бях още съвсем малък, но за щастие, още в Оксфорд, когато бях на двайсет и една, хазната се отвори.

– И ти ли си учил в Оксфорд?

Реших, че в гласа ѝ звучи лека изненада, но не се зашегах.

– Точно така – отвърнах.

Изглежда, се спусна още един покров, ако това е правилната дума. После Джорджана внезапно стана и ме подкани:

– Хайде, Бърти. Няма защо да униваме. Хайде да отидем в онова кафене с циганското трио.

Усетих, че тя ме хваща за ръка и спирайки само за да хвърля една банкнота върху сметката, затичах с нея към колата.

След около час пред хотела си казахме лека нощ, разменихме адреси и ѝ пожелах лек път. Тя ме целуна леко по бузата, пресече фоайето, този път без да падне, и отвън видях как изчезва в асансьора. След нея във въздуха остана лек аромат на момина сълза.

После пресякох шосето и отидох на плажа, за да изпуша цигара преди лягане. Това беше още една приятна вечер, но за пръв път в живота си изпитах някакво много странно усещане, а именно: че някой е отишъл до електрическото табло, намерил е бушона, обозначен с „Устър, Б.“, и го е изтръгнал от стената.

След като се върнах в Лондон, животът тръгна постарому весело. Май премина в юни; хиподрумът в Аскот и клуб „Търтеите“, където се празнуваше рожденият ден на Понго Туистълтън, бяха съвсем близо, и аз дори и не помислях за площад „Бедфорд“.

Една сутрин бях още в леглото, спокойно навлизах в деня със смеска отбрани индийски чайове, прехвърлях наум няколко трудни избора, които трябваше да направя – кое игрище за голф да предпочета: в Уолтън Хийт или в Уърпълсдън, лимоненожълтите или бежавите чорапи – когато погледът ми кацна на едно известие в страницата за обяви в „Таймс“ и само отлично настроеният ми инстинкт за самосъхранение попречи на пълната чаша с врял чай да се излее върху ложето на Устър.

– Джийвс! – подвикнах аз, въпреки че, предполагам, точна дума сигурно би била „изкряха“.

– Да, сър? – появи се той на вратата.

- Джорджана Медоус се е сгодила.
- Така ли, сър?
- Точно така, да го вземат мътните!
- Забележително развитие, сър, макар и не съвсем неочаквано.
- Не съвсем?
- Съществуваха опасения, че младата дама може в края на краищата да не съумее да устои на натиска, упражнен от някой твърде настойчив ухажбор и един упорит настойник.
- Почесах глава по-целенасочено от обикновено.
- Имаш предвид, че тя е като хваната в клещи?
- Опасявам се, че тази военна метафора е уместна, сър.
- Не съм сигурен. Мисля, че е... – почесах отново мозъчния пъпеш. – Как се казваше положението, когато караш някого да се чувства кофти, ако не изпълнява това, което искаш от него, макар и да знаеш, че пожеланото от теб не е онова, което той иска да прави?
- Морално изнудване ли, сър?
- Точно така! Морално изнудване. А този Венабълс? Фамилията му като че ли ми напомня нещо. Знаеш ли нещо за него?
- Ако не се лъжа, той е автор на ръководства за пътешественици, сър.
- Мислех, че Бедекер са се усукали около този пазар като боа удушвач.
- Книгите на господин Венабълс описват негови лични пътешествия, сър. Поредицата „Със“ имаше известен успех.
- Поредицата „Със“ ли каза, Джийвс?
- Да, сър. „С влак до Тимбукту“ и „С кон до Хелеспонт“ са от по-новите пътеписи.
- И си чел тези долнопробни книжлета?
- Не съм имал свободно време да ги чета, сър. Въпреки че успях да изпратя екземпляр от „С шейна до Сибир“ на леля ми за рождения ѝ ден.

– И какво? Хареса ли ѝ?

– Все още не е благоволила да ме удостои със своето мнение, сър.

Хвърлих унил поглед към вестника. Вторият прочит като че ли направи вестта още по-окончателна, ако това бе възможно. „Обявен е годежът между Джорджана, единствената дъщеря на покойните г-жа/г-н Филип Медоус от Пършор, Устършир, и Рупърт, големия син на г-жа/г-н Сидни Ве-набълс от Бъргклеър, Хампшир, а преди това от Чанамасала, Утар Прадеш.“

– Ще има ли нещо друго, сър? Да извадя ли екипа ви за голф?

Перспективата да ровя из буренаците на Съри в напразно търсене на зафичена в безкрая бяла топчица внезапно загуби привлекателността си.

– Сега не е време за размотаване по три четвърти панталони.

– Както желаете, сър. Преди час ви търси един джентълмен, но аз го уведомих, че не мога да ви безпокоя. Някой си господин Бийчинг, сър. Каза, че ще се върне в единайсет.

– Господи! Уди Бийчинг ли?

– Не сподели с мен първото си име, сър.

– Висок младеж с очи като на ястреб?

– Действително забелязах нещо хищно в него, сър.

Още от най-ранно детство Перигрин Бийчинг, по прякор Уди, и аз бяхме почти кръвни братя – от първия ден в частното училище до последния годишен бал в Оксфорд. Родителите ни бяха добри приятели и като момчета ние двамата бяхме поздравено залепени от дъвка за обувка. През годините съм имал късмет с приятелствата си, но едва ли съм чувствал някого повече като брат, отколкото този Бийчинг.

– Добрият стар Уди – умилявах се аз. – Все още ли е такъв нервак, а?

– Джентълменът изглеждаше малко разтревожен, сър.

Изсмях се – весело, но бързешком, и погледнах отново в залетия с чай сутрешен вестник.

– Какво води дъртото магаре насам?

– Г-н Бийчинг беше дошъл да иска съвет от мен, сър.

Това ми се стори странно, тъй като старият Уди, макар и кибритлия, има достатъчно сиво вещество в черепната си кутия. След дипломирането от университета той бе заел много добра и високоплатена длъжност във Върховния съд и както подразбрах, когато се налагало да отразява престрелките на лордовете от парламентарните банки, винаги имал отговор (и то не само един) на което и да било питане.

– Възбуди любопитството ми, Джийвс.

– Мисля, че въпросът е деликатен, сър. Както знаете, господин Бийчинг е сгоден за госпожица Амилия Хакуд и съществуват известни подозрения, че пътят на истинската любов е твърде лъкатушеш. Обаче господин Бийчинг смяташе, че е неуместно да дава повече обяснения, преди да е подновил, както му е редът, познанството си с вас, сър.

– Напълно правилно – погледнах часовника над кревата. Имах достатъчно време да се измия, избърсна и подготвя за деня, преди завръщането на Уди. Спирайки само за да се разпоредя яйцата да бъдат бъркани и беконът – добре изпържен, аз напуснах спалното леговище и се отправих с възможно най-голяма скорост с крайна цел банята.

В уречения час избърснатият и напарфюмиран, макар и леко умислен Бъртрам, отвори вратата за своя стар приятел Перигрин Бийчинг – Уди.

– О, добър ден, Бърти. Да си буден в този ранен час, това за теб сигурно е истинско приключение – рече Уди, запращайки шапката си с безгрижен замах в посока най-общо към Джийвс.

– Станал съм отдавна – хладно го осведомих аз. – Размишлявам по някои въпроси.

Уди повдигна едната си вежда и направи видимо усилие да премълчи нещо – сигурно някое остроумие за моя сметка.

– Господи, виж го само! – възкликна той, когато влязохме в гостната. – Бакенбарди ли си пускаш? Или ще ходиш на маскен бал, дегизиран като Били Хлапето?

– На Лазурния бряг тази пролет всички мъже бяха така – уверих го аз. – Обзалагам се, че до август и ти ще имаш чифт.

– Само ако искам да изглеждам като гангстера Сид Мазния и да изгубя цялата си практика в адвокатската колегия. Какво мисли Джийвс за сегашното ти лицево окосмяване?

– Неговото мнение е без значение за мен – безгрижно отвърнах аз. – Не съм му го искал.

След още няколко подобни закачки Уди реши да действа.

– Бърти, причината, поради която трябва да се посъветвам с теб – или по-точно с твоя отличен прислужник – е... Ами-и, малко е деликатна.

Вдигнах поглед към Джийвс, който отново бе влязъл в стаята, след като ние, старите приятели, бяхме приключили с припомнянето на младостта, и сега наподобяваше ловджийско куче, очакващо заповедта на стопанина си да донесе застреляния дивеч.

– Уди, нали знаеш на кого се доверяваш? – попитах аз. – В сравнение с мен глухонемите са бърбурци, а надгробните паметници ще те поканят на клюкарска раздумка. Нали така, Джийвс?

– Дискретността ви е била многократно отбелязвана, сър.

– Замесена е жена – тежко въздъхна Уди.

– Устата ми е запечатана.

– Всъщност три жени.

– Дори е съвсем запечатана.

– Казва се... О, по дяволите, защо пък да не си призная всичко... Казва се Амилия Хакуд.

– Уди, стари друже, това изобщо не е новина. Годещът ви беше обявен във вестника.

– Да, но вече не е. Искам да кажа, че Амилия го развали.

– Много съжалявам да чуя това, Уди.

– Знаех си, че ще ми съчувстваш, Бърти. Обаче бедата е там, че...

– Изповядай се, за да ти олекне, старче.

– Амилия е възможно най-милото момиче на света. Боготворя тревата под гуменките ѝ, паркета под балните ѝ пантофки, корта под...

– Разбираме накъде биеш – уверих го аз.

– Да я видиш само как играе тенис – продължи Уди. – Как тича из корта, а и тези загорели крака... Господи, боже мой, ами че тя дори е овладяла бекхенда!

Опитах се да уловя погледа на Джийвс, докато Уди ни осветляваше относно другите изключителни качества на Амилия. Които, накратко казано, включваха отлично познаване на лепидоптерията (тоест колекциониране на пеперуди, както установих по-късно), превъзходно свирене на цигулка, напомнящо му за Паганини, и най-убедителното в очите на нейния обожател – страстна преданост към Перигрин Бийчинг.

В богатия мехлем обаче бе цопнала една голяма муха: изглежда, тази Амилия бе от момичетата, които, макар и обилно надарени с всевъзможни най-изискани качества, стават крайно неспокойни, ако любимият им е в компанията на друга жена. На някакво неделно празненство в Мелбъри Хол – фамилното имение на семейство Хакуд в Кингстън Сейнт Джайлс, графство Дорсетшир – нашият Уди по всяка вероятност не бе положил достатъчно усилия да обезкуражи ухаждането на две местни госпожици.

– Абсолютно нищо осъдително не се е случило, Бърти. Сред поканените на чай имаше две розовобузести млади сел-

ски моми. Просто бях любезен с тях и нищо повече. Мислех, че на Амилия ще ѝ бъде приятно, ако празненството мине с успех. А то какво! Докато се усетя, тя скочи и почна да ми чете конско. Не можела да понесе мисълта, че следващите петдесет години съм щял да флиртувам с де що видя фуста, и за капак – че годежът се разваля.

– Това е малко прекалено – рекох аз. – Поразгорещила се е, но сигурно ще ѝ мине.

– Ти не познаваш Амилия.

– Не, не съм имал удоволствието да...

– Трябва да ти кажа, че Амилия употреби доста остър език. Обвини ме, че „лигите ми текат“ по онези момичета.

– Според мен това е малко гру...

– Едната от тях няколко пъти поглади ръкава ми. Какво трябваше да направя? Да ѝ прасна шамар ли?

– Вероятно да станеш и да поднесеш сандвичите.

– Но те изобщо не ме интересуваха. Симпатични момичета, разбира се, но в сравнение с Амилия те бяха... те бяха...

За пръв път изтъкнатият адвокат явно губеше дар слово и аз усетих, че Джийвс би могъл да му помогне да намери подходящите думи. Погледнах към него.

– По-нищожни и от праха под колелата на колесницата ѝ, сър?

– Точно така!

Запалих подпомагача размисля цигара и се облегнах в старото кресло. Макар и да знаех, че Уди е честен до безобразие, запитах се дали той ни описва наистина цялата картина. Освен че в сравнение с него Ф. Е. Смит* изглежда направо вързан в езика, трябва да отбележа, че Уди е от хората, които ги бива за всичко. Две години поред той беше в

*Фредерик Едуин Смит, I граф на Бъркхед (1872–1930) – британски политик, държавник, юрист. Блестящ адвокат, известен като превъзходен оратор. – *Б.пр.*

оксфордския отбор по крикет, с голфа е на „ти“ и сякаш това не беше достатъчно, та през последната година от следването той зае второ място в един боксов турнир.

Физиономията му може да бъде описана като ъгловата и кокалеста, с доста голям нос, леко прихлупени очи и коса, която обикновено направо плачеше за подстригване, обаче небрежният му отпуснат външен вид привличаше представителките на противоположния пол, сякаш бяха нощни пеперуди около пламъка на последната свещ преди въвеждането на дажбен режим за восъка. И тъй като беше любезен младеж, в разговорите с нежния пол Уди бе находчив и остроумен и не обичаше да гледа женско лице без усмивка или чаша без пиене в нея. Трябваше човек да го познава добре още от детство, за да е наясно колко малко означаваше това за него, защото по-доминиращата част от мозъка на Уди непрекъснато прехвърляше някакви сложни юридически детайли и казуси или се чудеше как по-качествено да духне към игрището за крикет „Овалът“, за да хване изпълненията на великия крикетист Джек Хобс в пълния им блясък. Предполагам, казаното по-горе всъщност загатва и за това, че макар и никога да не съм изпитвал съмнения относно скъпия на сърцето ми стар приятел, аз се чудех също дали пък Амилия не е донякъде права.

Докато интелектуалните сокове на Устър, така да се каже, дестилираха фактите, Уди привършваше своя разказ.

– И така, през уикенда ще отида пак в Кингстън Сейнт Джайлс, но само защото сър Хенри настоява да играя за неговия окаян отбор по крикет. Амилия каза, че никога вече няма да бъде видяна в една и съща стая с мен, но сър Хенри е твърдо решен да победи в този мач срещу „Дорсетските джентълмени“.

Последва нещо средно между покашляне и хъмкане, едва доловимо, но все пак явен знак, че Джийвс би желал да изрече някаква мисъл, ако бъде поканен за това. Поканих го.

– Мога ли да запитам, сър, какво най-общо е отношението на сър Хенри към вашия годеж с неговата дъщеря?

– Не особено ентусиазирано – отвърна Уди. – И съпроводено с всевъзможни ограничителни условия и възражения.

– Така ли, сър?

Може и да съм пропуснал някоя странна подробност от разказа на Уди, ала не и десерта, с който той завърши.

– Точно така. Сър Хенри има нужда от голяма сума пари, за да спаси Мелбъри Хол, където неговото семейство живее от девет поколения. Иначе имението ще бъде продадено на едно частно училище. Някой – дъщеря му или неговата повереница – трябва да осигури необходимата сума чрез брак.

– Ще позволите ли един деликатен въпрос, сър? Дали...

– Зная какъв въпрос се опитваш да зададеш, Джийвс. Състоянието на семейство Бийчинг бе пропиляно преди известно време. Неблагоразумни спекулации на дядо ми с акции на Канадската тихоокеанска железница. Аз имам толкова, колкото сам изкарам. Сър Хенри ми заяви, че не може да благослови моя съюз с Амилия, преди неговата повереница да върже гащите с някой паралия.

Не знам дали ви е направило впечатление нещо в описваната от Уди схема, но ако преди около минута в главата на Устър бе започнало леко да подрънква едно звънче, сега вече се чувствах като изпълняващ ролята на Квазимодо Звънря, развилнял се по Нова година.

– А тя е ли? – поинтересувах се аз.

– Кой е какво? – попита Уди, малко сопнато според мен, сякаш двамата велики мислители бяха напълно забравили, че и аз присъствам в стаята.

– Вързала гащите повереницата му? – вмъкнах аз.

– Отчасти – отвърна Уди. – Сгодена е за младеж, който има пари, с лопата да ги ринеш, обаче не ѝ е по сърце. Тя е послушно момиче, но както всяко момиче, дълбоко в душата

си е романтичка. Не съм убеден, че ще стигне до вратата на църквата, да не говорим за олтара.

– Извънредно опасна ситуация, сър – отбеляза Джийвс.

Очите му срещнаха моите и дясната му ръка се надигна почти незабележимо, на по-малко на сантиметър – жест, който в света на Джийвс бе равностоен на истерични подскоци с червени знаменца в ръцете. Схванах намека и заключих здраво език зад зъби.

– И какво смяташ, че трябва да направя, Джийвс? – попита Уди.

– За съжаление, не мога да ви предложа съвет, сър. Положението е много деликатно.

– Само това ли ще ми кажеш? Май си изгубил форма, а, Джийвс?

– Убеден съм, че проблемът ще бъде благоприятно решен, сър. Междувременно ви съветвам най-настойчиво да се върнете в Кингстън Сейнт Джайлс, веднага щом се появи удобен случай. Едно отлично представяне на игрището за крикет би могло значително да спомогне за успокояването на госпожица Хакуд. Като запалена спортистка тя сигурно би оценила по достойнство проявата на състезателни умения от нейния годеник.

– Бивш годеник – навъсено уточни Уди.

– И, Уди, зарежи другите момичета. Говори само с други мъже.

– Благодаря за съвета, Бърти. Не знам как ти хрумват такива неща. Аз никога не бих се досетил.

И тъй като общо взето вече бяхме приключили с деловата част от разговора, аз предложих на Уди да се поразходим и след това да обядваме в „Търтеите“. В понеделник обикновено предлагаха доста апетитен бюфет със студено пилешко и желирани агнешки котлети.

– Какво ще кажеш за по едно „папагалско перо“ за аперитив? – попита Уди. – За възбуждане на апетита, а?

Въпросното „папагалско перо“ представляваше напитка, чиято тайна рецепта Уди бе получил от бармана в неговия оксфордски колеж и на свой ред бе предал на Албърт Дългуча, бармана на „Търтеите“. Тя включваше джин, битер, резен портокал, малко сладък вермут, някаква тайна съставка, плюс още много джин и лед. На вкус не се различаваше от сарсапарила, но неизменно караше слънцето да изгрее иззад облаците и след консумацията ѝ светът изглеждаше едно пощастливо място.

– Може би, но само по едно – отвърнах аз.

– Добре, по едно – съгласи се Уди. – След това имам ангажимент към метролинията „Пикадили“.

– Имаш какво към какво?

– Бърти, сигурно дори на теб е известно, че имаше обща стачка?

– Мислех, че конфликтът е разрешен и хората са отново на работа с песен на уста.

– Официално стачката е прекратена, обаче две линии все още не функционират нормално. Едни колеги от адвокатурата ми натресоха тази задача. Смяната ми започва в четири часа. Можеш да помислиш дали да не се включиш и ти. Едва ли ще ти падне друг такъв удобен случай да караш влак.

– Напълно е възможно, Уди – казах аз. – Стига да не бъда нападнат от обезумялата тълпа.

По една или друга причина, когато се върнах у дома, наближаваше пет часът. След като Уди се отправи да изпълнява своите задължения към обществения транспорт, аз поиграх снукър с Уфи Просър и Кетсмит Потър-Пърбрайт, който сега беше в пауза между две драматични роли, и не щеш ли, стигнах до трети фрейм с добра печалба.

Когато отключвах вратата на Устървата шаб-квартира, усетих аромата на току-що запарен чай „Дарджилинг“ и ако

не се лъжа, на препечен хляб. Джийвс винаги инстинктивно отгатваше часа на завръщането ми и какви точно подкрепителни средства бих желал да ми бъдат поднесени.

Тъкмо преглеждах вечерния вестник, когато той влезе както му е редът, с танцова стъпка и поднос с насъщното, който остави край мен. До намазаните с масло препечени филийки лежеше неотворена телеграма, чийто вид никак не ми се хареса.

– От кого е това, по дяволите, Джийвс?

– Не бих се осмелил да гадая, сър.

Не казвам, че ръката ми трепереше, докато отварях проклетата телеграма, но за да я поддържам стабилна, се изискваше известна доза душевна стомана. Когато видях името на подателя, от устните ми неволно се отрони тих вопъл. Телеграмата беше от леля ми Агата. Съдържанието бе следното: „Ще бъда благодарна използвам твоята стая гости пет дни, считано сряда. Тчк. Моята къща неизползваема поради ремонтни работи. Тчк. Спешни поръчки Лондон. Тчк. Неделя дойде Томас. Тчк. Ваканция. Тчк. Поздрави Агата.“